

# John Williams

---

## Nimic, doar noaptea

Traducere din limba engleză  
de Ariadna Ponta

POLIROM  
2020

nici nefericit, în care nici nu gândise, nici nu simțise nevoia să gândească. Adesea nutrise dorința inconștientă ca acea viață să nu se schimbe niciodată, iar el să trăiască până la sfârșitul zilelor după același tipar imuabil.

Dar a venit o zi când toate astea au luat sfârșit, când au luat sfârșit brusc, dureros și dezgustător, așa cum s-au sfârșit pentru el toate lucrurile.

În ziua aceea ploua. Își amintea asta foarte clar, aproape că auzea răpăitul învăluitoare al ploii care cădea în fuioare ușoare și ude, immobilizând și decolorând inexorabil orașul care se ghemuia răbdător sub rafalele blânde. Cât despre el, stătea liniștit la adăpost, în camera lui, pe care o ocupa singur. Un foc vesel îi încălzea trupul așezat de ore întregi în fotoliul masiv, tapițat cu păr de cal, iar el privea fix, fără să vadă, flăcările care pâlpâiau, cu mintea golită de gânduri, relaxat în mica lui lume caldă și sufocantă.

După care sunase telefonul și țârâitul lui îl făcuse să sară din fotoliu, surprins și speriat. Stătuse o clipă, nevrând să răspundă, vrând doar să se întoarcă la căldura fotoliului și a focului și la contemplarea lui distrată, din care fusese smuls

cu atâta grosolănie. Dar telefonul a continuat să târâie strident și insistent și a știut că nu va putea să-l ignore. A traversat camera, a ridicat receptorul și a spus:

— Maxley la telefon.

Bineînțeles, era tatăl lui. Acum, fără rușine sau regret, ca și cum totul i s-ar fi întâmplat altcuiva, își amintea șocul resimțit la auzul vocii familiare și atât de detestate. Pentru că tonul sau timbrul – nu știa exact care – îi atinsese o coardă sensibilă a memoriei și, dintr-odată, fără nici un avertisment, ca o fiară din adâncurile junglei, s-a năpustit asupra lui imaginea violentă a acelei scene violente. În cămăruța lui anonimă îi văzuse pe mama și pe tatăl lui stând față în față, văzuse reconstituirea acelei fapte cumplite, pe care nu și-o va putea șterge în veci din străfundurile minții, și ea a fost atât de reală și atât de aproape de el, încât a simțit cum gâtul i se contractă și a țipat.

Și-a amintit cum a aruncat îngrozit telefonul din mână, și-a amintit mai puțin clar cum și-a acoperit ochii cu mâinile, strigând iar și iar același cuvânt, *Mamă Mamă Mamă*, până a căzut într-o amorțeală răgușită, chircit pe covor și gâfâind.

Chiar dacă nu ai primit cu regularitate vești de la mine, sper că îți dai seama că m-am gândit adesea la tine și sper că cecurile le primești la timp. I-am lăsat instrucțiuni lui Masters să le expedieze săptămânal și să te anunțe că trebuie să îl contactezi pentru orice nevoie ai avea. Sper că s-a achitat satisfăcător de aceste sarcini.

Ei bine, văd că m-am întors acasă în cel mai potrivit anotimp – la începutul verii. E chiar foarte plăcut.

Îmi propun să rămân în America aproximativ două luni, după care voi pleca din nou, de această dată la Bombay. Filiala noastră din India nu se descurcă așa de bine cum ne-am fi așteptat și poate reușesc eu să îndrept lucrurile. Mă cam îngrozește gândul să mă duc înapoi, dar presupun că trebuie.

Mai rămân aici câteva zile. Stau la hotelul Regency. Dacă ți-ar face plăcere să iei cina cu mine cândva săptămâna asta, sună-mă acolo. M-aș bucura foarte tare să te văd și să stau de vorbă cu tine.”

Și era semnată „Tatăl tău, Hollis Maxley”.

Multă vreme după ce a terminat de citit scrisoarea, a rămas nemișcat în fotoliu, cu foile bătute la mașină atârându-i între degete.

De ce trebuie să reînvie toată povestea asta? se gândea el. A trecut atâta timp de când nu mi-am mai amintit.

S-a ridicat brusc și a scuturat din cap de parcă ar fi vrut să alunge norii amenințători ai unor gânduri negre și nedorite. Fără să vrea, l-a văzut cu ochii minții pe tatăl lui așa cum îl văzuse ultima oară, cu aproape trei ani în urmă. Dar numai parțial, imaginea nu s-a materializat în totalitate. Un costum gri îngrijit și o frunte largă și palidă – asta era tot ce putea vedea în amintire. Restul era neclar și, dacă nu uitat, cel puțin ascuns de forța pe care o are în general voința conștientă. Nu voia să se concentreze prea tare la amintirea tatălui său, pentru că în amintire începea să se strecoare și o altă viziune, un coșmar familiar, mama lui în încăperea aceea, chipul ei care...

S-a plimbat neliniștit prin cameră. A împăturit la loc scrisoarea și a bătut ușor cu degetele în foile pe care le ținea pe palma deschisă. S-a

întrebat o clipă de ce tatăl lui nu telefonase în loc să-i trimită o scrisoare. Apoi și-a amintit.

Și-a amintit și a zâmbit funest. Și-a amintit iarna pe care o petrecuse la Boston. Una peste alta, fusese un an bun: facultatea, agitația pe care o presupune adaptarea la un stil de viață nou, la chipuri noi, la lucruri noi de învățat. Chiar și aici, în prezent, în acest apartament aflat la mare distanță, în această dimineață caldă de toamnă, își amintea cu toată claritatea iarna aceea din Boston, demnitatea de modă veche a domeniilor facultății, copacii bătrâni, foarte bătrâni, și implacabila severitate a clădirilor Yardului<sup>1</sup>. Prin pâlnia memoriei se învârtejea un holocaust de fețe fără nume, necunoscute, uitate și totuși familiare.

Îi plăcuse la Boston pentru că zilele sumbre se succedau cu regularitate, extrem de lent și neinteresant, fiecare aproape identică cu cea dinainte, fără nici un presentiment al schimbării, într-o monotonie plăcută și indiferentă. Era o viață cumva ireală, în care nu fusese nici fericit,

---

1. The Yard, partea cea mai veche a campusului Universității Harvard (n.t.).

Mult mai târziu, cei care l-au găsit așa s-au speriat, neștiind ce să facă cu el. Apoi a fost chemat tatăl lui, care a venit la Boston, și au urmat doctorii și lungile ore de așteptare (care, cum a aflat mai târziu, nu au fost ore, ci zile) până când bezna care îl cuprinsese a început să se risipească și s-a trezit aruncat la loc în starea de conștiență, de luciditate. De atunci nu-și mai văzuse tatăl și știa, fără să i-o fi spus nimeni, că doctorii îl avertizaseră pe acesta să nu-l mai caute și să nu-l mai stârnească. Numai cecurile săptămânale, trimise prin poștă de avocatul tatălui, îi mai aminteau de existența lui. Până la scrisoarea asta. Până azi.

Acum, trei ani mai târziu, așezat în apartamentul lui, în această dimineață caldă de vară, a zâmbit atoateștiutor, înțelegând de ce tatăl lui nu îl sunase la telefon.

S-a uitat din nou la scrisoare. Apoi a mototolit-o și a lăsat-o să cadă pe podea.

S-a dus în dormitor și s-a întins pe pat, cu toate hainele pe el. Dar odihna, uitarea pe care o căuta, refuza să-l cuprindă. Moliciunea patului îi relaxa trupul, dar relaxarea nu făcea decât să-i stimuleze mintea și amintirile. A încetat să mai